

[Udenrigsministeren]

tilaterale organisationer. Imidlertid har som bekendt et bredt flertal i folketinget fastslået, at den hidtidige fordeling mellem den bilaterale og den multilaterale bistand skal respekteres, og det betyder, at den multilaterale bistand får sin ganske betragtelige del af de samlede bistandsbevillinger – i øvrigt en andel, som er en af de højeste i verden. Jeg vil bare minde om, at ret mange herhjemme – også folk med en positiv indstilling til udviklingsbistand – mener, at den multilaterale andel af vores bistand allerede er alt for høj. Dels koster den rent faktisk meget mere at administrere end vores bilaterale bistand, hvorved udviklingseffekten af hver udbetalt krone altså bliver reduceret, dels er forbindelsen til danske arbejdspladser for spinkel, idet den allervæsentligste del af vores multilaterale bistand bliver anvendt til køb i de andre industrilande, og det forekommer ikke at være særlig rimeligt.

Så er der spørgsmålet om den økonomiske situation i Danmark. Jeg vil gerne pege på de beløbsmæssige konsekvenser af det, som et flertal i folketinget åbenbart vil vedtage nu om ganske få minutter, og jeg synes, man skulle høre efter, hvad det er for beløb, man i virkeligheden her er med til at tage stilling til.

De beløbsmæssige konsekvenser af forslaget betyder en stigning i bistandsbevillingerens niveau i løbende priser, hvor vi altså tager med, hvad vi venter af stigning i nationalprodukt og prisstigninger, en stigning alene i den kommende fem års periode fra 1986 til 1990 på ca. 3¼ mia kr. I år er vi oppe på ca. 4,4 mia, i 1990 vil vi efter forslaget være oppe på over 7,6 mia kr. Hertil skal vi yderligere lægge de ca. 35 mill. kr. årlig, som er en følge af, at flytningemodtagelse nu ikke længere skal kunne finansieres delvis af vores bistandsbevillinger. Det, man vedtager her om lidt, er altså en stigning på over 70 pct. i løbet af de kommende fem år og vel at mærke fra et niveau, der i forvejen er et af verdens højeste.

Et forslag om en så kraftig vækst må efter regeringens opfattelse ses i sammenhæng med de realpolitiske hensyn, jeg tidligere har peget på. Det er forstemmende at konstatere, at der tilsyneladende fortsat her i salen er partier, for hvem sådanne hensyn er underordnede. Vi står her over for et stykke overbudspolitik, der ganske har mistet jordfor-

bindelsen. Én ting er, at idealismen hos ordføreren for forslagsstillerne synes ganske at have taget magten fra hans realitetssans – vel, det er da i det mindste ikke usympatisk – værre er det, at socialdemokratiet, der ville spare på det, dengang man selv havde ansvaret for pengekassen, nu giver stemmer og dermed flertal til et forslag, der går så meget for vidt.

Regeringen har rakt hånden frem; vi er rede til en meget stor stigning næste år, men hvad der ligger derudover: at binde os til så voldsomme stigninger i de kommende år, er hverken realistisk eller ansvarligt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges med 74 stemmer (S, SF, RV og VS) mod 5 (FP og FD); 61 (KF, V, CD, KrF og Steenholdt) stemte hverken for eller imod.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Om denne vedtagelse vil der nu blive givet meddelelse til udenrigsministeren.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Forespørgsel nr. F 17:

Forespørgsel til udenrigsministeren:

»Hvad kan udenrigsministeren oplyse om den amerikanske administrations planer om et »stjernekrigsforsvar« (SDI) og om Danmarks holdning hertil?«

Af Gert Petersen (SF) og Albrechtsen (VS).

(Forespørgslen anmeldt 21/2 85. Fremme af forespørgslen vedtaget 27/2 85).

Begrundelse

Gert Petersen (SF):

I marts 1983 lancerede præsident Reagan et nyt begreb i rustningskapløbet. Selv døbte han det »det strategiske forsvarsinitiativ«, mens alle andre kaldte det »stjernekrigsprojektet«. Det navn generer den amerikanske præsident; han kan ikke lide det. Men New York Times skrev for nylig i overskriften til en lederartikel »Navnet er stjernekrige« –